

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 430/2022

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2023:PDP.430.2022

Evidenčna številka: VDS00064745

Datum odločbe: 17.01.2023

Senat: Helena Papež (preds.), Silva Donko (poroč.), Katarina Rajgelj

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: vojak - neizkoriščen tedenski počitek - dnevni počitek - premoženjska škoda - urna postavka - Direktiva 2003/88/ES - nedovoljene pritožbene novote - zmotna uporaba materialnega prava - sprememba sodbe

Zveza: ZObr člen 98c, 98c/2, 97f, 97f/3.. ZPP člen 337.. ZDR-1 člen 155, 155/2.. ZSSloV člen 53.

Jedro

Utemeljen je pritožbeni očitke, da je sodišče prve stopnje v tem sporu pri odločitvi o odškodnini, ki jo je za 67 nezagotovljenih dnevnih počitkov tožniku prisodilo v višini vsakokratnih 11 ur, zmotno izhajalo iz koncepta dnevnega počitka kot vsebinsko enovite pravice. Tožnik je upravičen do odškodnine le za tolikšno število ur, ki ustreza uram več opravljenega dela, tj. uram dela, opravljenega v času, ko bi sicer moral koristiti dnevni počitek.

Izrek

I. Pritožbi se delno ugodi in se sodba sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu (I. točka izreka) delno spremeni tako, da se v tem delu na novo glasi:

"I. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 8 dni plačati 6.269,70 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 22. 1. 2018 dalje do plačila.

V presežku, za plačilo 841,50 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 22. 1. 2018 dalje do plačila, se tožbeni zahtevek zavrne."

II. V preostalem se pritožba zavrne in se potrdi nespremenjeni izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

III. Tožeča stranka mora v 15 dneh, od vročitve te sodbe, povrniti toženi stranki stroške pritožbe v znesku 27,54 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je toženka tožniku dolžna v roku 8 dni plačati znesek 7.111,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 22. 1. 2018 dalje do plačila (točka I izreka), višji tožbeni zahtevak v znesku 6.765,45 EUR s pp je zavrnilo (točka II izreka). Zaradi delnega umika tožbe je sklenilo, da se postopek v delu, ki se nanaša na plačilo 2.467,77 EUR, ustavi (točka III izreka). Sklenilo je še, da je toženka dolžna povrniti tožniku stroške postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi (točka IV izreka).

2. Zoper I. točko izreka sodbe se pravočasno pritožuje toženka iz vseh pritožbenih razlogov in glede prisojene odškodnine zaradi kršitve pravice do tedenskega počitka navaja, da ne drži, da ta tožniku v času med 3. 3. in 9. 3. 2016 ni bila zagotovljena. Tožnikova misija je trajala 21 tednov, v tem obdobju je bil prost kar 28 dni, torej več kot je bil upravičen. Manjkajočega dne počitka v zadnjem tednu misije se ne more nadomestiti v naslednjem mesecu, ker pripadnik takrat ni več na misiji. Tega sodišče ni upoštevalo, enako tudi ne, da je bil v tednu pred tem tožnik prost kar 3 dni, kar je ob smiselni uporabi 97.f člena ZObr ustrezna kompenzacija. Glede kršitve pravice do dnevnega počitka toženka navaja, da je sodišče s tem, ko je za presojo zahtevka upoštevalo zgolj določbe ZDR-1, zmotno uporabilo materialno pravo. Spregledalo je, da so določbe ZSSlov, ZObr in Pravil službe v Slovenski vojski specialne v razmerju do ZDR-1, in je zato pravico do dnevnega počitka potrebno presojati drugače. Sodišče je napačno in v nasprotju z namenom zakonodajalca interpretiralo določbi 53. člena ZSSloV in 97.f člena ZObr. Zaključek, da iz 53. člena ZSSloV ne izhaja, da pripadnikom Slovenske vojske na mednarodnih misijah ne pripada dnevni počitek v trajanju neprekinjenih 12 oziroma 11 ur je pomanjkljiv in nelogičen, odločitev ni konkretizirana ali obrazložena. Ta določba predstavlja izjemo od splošnih pravil. Z njo je zakonodajalec uvedel zgolj potrebni počitek, ki pa ga ni dopolnjeval z absolutno številko, saj to zaradi narave dela in zahtevnosti opravljanja nalog ni mogoče. Zato mora sodišče pojem potrebni počitek, ob upoštevanju vseh okoliščin primera, napolniti v vsakič posebej, v obravnavani zadevi pa se do njega sploh ni opredelilo. S potrebnim počitkom se praviloma onemogoča dosledno in popolno izrabo odmorov in počitkov na način in v obsegu kot ga določa ZDR-1. Priče so izpovedale, da zaradi specifik dela na ladji, tega ni bilo mogoče organizirati na način 8 ur dela, pripadnikom je bilo zagotovljenih 16 ur počitka izmenično, med dežurstvom je bila obveznost zaradi počitka razdeljena med dva. Po izpovedi poveljnika, z izjemo dežurstev, nihče ni bil obremenjen več kot 8 ur na dan, tožnik je zavrnil njegov predlog za dodatno razbremenitev. Priče so potrdile tudi, da je toženka počitek za tožnika organizirala tako, da je imel zagotovljen potrebni počitek, neprekinjenega 11 urnega pa ni potreboval. Sodišče se ni opredelilo do izpovedi prič v zvezi s specifikom opravljanja dela in objektivnih nezmožnostih, ki rezultirajo v kapacitetah posadke. Ni mogoče pričakovati, da bo poveljnik vsakemu pripadniku zagotovil 11 urni nepretrgani počitek, migrante pa ta čas pustil čakati v morju. Napačno je tudi naziranje sodišča glede neuporabe Direktive 89/391/EGS, kljub odločitvi sodišča EU v zadevi C-742/19 z dne 15. 7. 2021, kateri odločitev sodišča prve stopnje nasprotuje. Sodišče je zato zmotno uporabilo materialno pravo in storilo absolutno bistveno kršitev določb postopka iz 15. točke 339. člena ZPP. Sodišče tudi napačno ni upoštevalo dni, ko je bil tožniku zagotovljen daljši počitek, saj tega ni vzelo v račun oziroma izravnavo, čeprav je sama toženka trditve glede tega podala že v odgovoru na tožbo, sodišče pa je napačno zapisalo nasprotno. Da je bila izravnavo tedenskega in dnevnega počitka ustrezna, so potrdile tudi vse priče. S tem, ko sodišče ni ugotavljalo odločilnih dejstev glede zagotovljenega potrebnega počitka, je dejansko stanje ugotovilo nepopolno. Neustrezna je tudi višina dosojene odškodnine, kot tudi odločitev sodišča, da gre za kršitev enovite pravice. Tožnik je upravičen zgolj do razlike med posameznimi urami zagotovljenega počitka in 11 urami, ki bi pomenila dejansko prikrajšanje za navedeno obdobje. Sicer bi bil neupravičeno obogaten za ure, ko je bil dejansko na počitku. Toženka predlaga, naj pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo

spremeni oziroma podredno razveljavi in vrne sodišču prve stopnje v novo odločanje, tožniku pa v plačilo naloži stroške pritožbenega postopka. Priglaša stroške pritožbenega postopka.

3. Pritožba je delno utemeljena.

4. Pritožbeno sodišče je na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) preizkusilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje v mejah pritožbenih razlogov in po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, navedene v tej določbi, ter na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, da je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje, vendar je delno zmotno uporabilo materialno pravo, ker je izhajalo iz zmotnega materialnopravnega stališča o dnevnem počitku, kot enoviti pravici, kar bo obrazloženo v nadaljevanju.

5. Sodišče ni storilo očitane bistvene kršitve postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena člena ZPP. O odločilnih dejstvih ni nasprotij med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin, zapisnikov o izvedbi dokazov ali prepisov zvočnih posnetkov, in med samimi temi listinami, zapisniki oziroma prepisi. Iz navedb toženke v pritožbi izhaja, da dejansko uveljavlja zmotno uporabo materialnega prava.

6. Iz prvostopenjskih ugotovitev izhaja, da je bil tožnik napoten na opravljanje nalog v tujino v okviru sodelovanja Republike Slovenije in Slovenske vojske v mirovni operaciji "EU EUNAVFOR MED" za obdobje od 16. 10. 2015 do 13. 3. 2016, kjer je delal kot poveljnik oddelka / poveljnik skupine za pregled, v formacijski dolžnosti ... – poveljnik. Napoten je bil v A. v Italiji na VNL (večnamenska ladja) B., ki je bila zadolžena za iskanje, prestrezanje čolnov migrantov iz Afrike in njihovo reševanje, varnostno pregledovanje, prekrčevanje in oskrbo. Na misiji je opravljal delo poveljnika artilerijsko raketnega oddelka, poveljnika skupine za pregled in vodje druge izmene med plovbo. Sodišče prve stopnje je presojalo tožnikov zahtevke iz naslova odškodnine zaradi neizkoriščenega tedenskega počitka in iz naslova odškodnine zaradi neizkoriščenih ur dnevnih počitkov, tožbo za plačilo neizplačanega dodatka za izvajanje nevarnih nalog pa je tožnik umaknil, in je bil zato postopek v tem delu s sklepom ustavljen.

Tedenski počitek

7. Neutemeljen je pritožbeni očitke, da bi sodišče prve stopnje, ob smiselni uporabi določb 97.f člena Zakona o obrambi (ZObr; Ur. l. RS, št. 82/94 s sprem.) o zagotavljanju tedenskega počitka v daljšem časovnem obdobju, to je v tekočem ali naslednjem mesecu, morale upoštevati dejstvo, da je bil tožnik 3 dni prost v tednu pred 3. 3. 2016, vse skupaj pa kar 7 dni več kot bi moral biti, kar predstavlja ustrezno kompenzacijo. Toženka v postopku pred sodiščem prve stopnje česa takega ni trdila, temveč zgolj, da so bili pripadniki v primeru nepretrganega dela več kot 7 dni zapored, prosti tudi 3 dni v naslednjem tednu (tako je izpovedal tudi poveljnik ladje C. C.), in da je bilo tožniku zagotovljenih 29 dni tedenskega počitka. Navedene pritožbene navedbe zato predstavljajo nedovoljeno pritožbeno novoto (337. člen ZPP). Tudi sicer pa določba tretjega odstavka 97.f člena ZObr določa, da se delavcu, če mora zaradi službenih potreb, varnostnih razmer, nemotenega opravljanja zadev civilne obrambe ali izvajanja materialne in zdravstvene oskrbe vojske oziroma nemotenega izvajanja vojaškega izobraževanja in usposabljanja na dan tedenskega počitka delati, ta zagotovi v tekočem ali naslednjem mesecu. Gre za specialno določbo, ki ne veže tedenskega počitka na 14 dnevno obdobje, temveč na daljše obdobje po preteku 7-h zaporednih delovnih dni. To pa pomeni, da se izgubljeni dan tedenskega počitka nadomešča po opravljenem delu, v tekočem ali naslednjem mesecu, in ne pred tem. To je skladno tudi z namenom tedenskega počitka, da se delavec odpočije po opravljenem delu, ko je od njega utrujen, kar velja še toliko bolj, če strnjen niz dela traja več kot 7 zaporednih dni. Na to ne vpliva niti v

pritožbi izpostavljeno dejstvo, da kasnejše nadomeščanje zaradi zaključka misije ni mogoče. Delo je potrebno organizirati tako, da se pripadnikom tudi takrat tedenski počitek omogoči kot je predpisano.

8. Sodišče prve stopnje je torej ob pravih pravnih izhodiščih tožniku utemeljeno prisodilo odškodnino za neizkoriščen tedenski počitek, ker je ugotovilo, da mu toženka v času misije ni zagotovila enega dne tedenskega počitka.

Dnevni počitek

9. Skladno z drugim odstavkom 155. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013 s sprem.), ima delavec, ki mu je delovni čas neenakomerno razporejen ali začasno prerazporejen, v obdobju 24 ur pravico do počitka, ki traja nepretrgoma najmanj 11 ur.

10. Neutemeljene so obširne pritožbene navedbe, da bi sodišče moralo upoštevati določbo 53. člena ZSSloV, skladno s katero je bila toženka dolžna tožniku omogočiti le potreben počitek. Ker o tem ni ugotavljalo dejstev in se ni opredelilo do izpovedi prič (da je potreben počitek imel zagotovljen, drugačnega pa ni potreboval, specifičnost opravljanja dela na vojaški ladji, objektivnih nezmožnostih) je po mnenju toženke nepopolno ugotovilo dejansko stanje. Tožnikove trditve o kršitvi pogodbene obveznosti iz naslova več opravljenih ur dela namreč predstavljajo podlago za odškodninski zahtevek za plačilo premoženjske škode, za več opravljenih ur dela. Za odločitev o odškodnini na tej podlagi, pa pritožbene navedbe o potrebnem počitku po določbi 53. člena ZSSloV niso bistvene (prim. sklepa Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 8/2021 in VIII Ips 45/2021). Zato so neutemeljene tudi pritožbene navedbe o tem, da je bilo, glede na glavno nalogo misije, ki je bila reševanje in popisovanje migrantov, specifičnost opravljanja nalog na ladji in specifične vojaške ladje same (redna prisotnost nekoga, velikost), regeneraciji tožnika oziroma potrebnemu počitku zadoščeno z razporedom dela na ladji, ki je bil organiziran tako, da je delal po štiri ure z vmesnimi odmori.

11. Zmotno toženka graja naziranje sodišča prve stopnje glede neuporabe Direktive 89/391/EGS z dne 12. 6. 1989 o uvajanju ukrepov za spodbujanje izboljšav varnosti in zdravja delavcev pri delu. Kot je pravilno zapisalo že sodišče prve stopnje, se ta ne uporablja tam, kjer ji posebne značilnosti nekaterih posebnih dejavnosti javnih služb, kakršne so oborožene sile, neizogibno nasprotujejo. Direktiva 89/391/EGS na zelo splošni ravni vpeljuje ukrepe za spodbujanje izboljšav za varnost in zdravje delavcev pri delu in v ta namen vsebuje zgolj splošna načela v zvezi s preprečevanjem poklicnih bolezni, zaščito varnosti in zdravja, odpravo tveganj in vzrokov poškodb pri delu, obveščanjem, svetovanjem, uravnoteženim sodelovanjem v skladu z nacionalno zakonodajo in/ali prakso in usposabljanjem delavcev in njihovih zastopnikov ter tudi splošna navodila za izvajanje opredeljenih načel. Ne določa minimalnih zahtev glede varnosti in zdravja pri organizaciji delovnega časa v zvezi s trajanjem dnevnega počitka, odmorov, tedenskega počitka, najdaljšega tedenskega delovnega časa, letnega dopusta in vidiki nočnega, izmenskega dela ter vzorcev dela (kot npr. Direktiva 2003/88/ES in Direktiva Sveta 93/104/ES), temveč zgolj splošne ukrepe delodajalcev, ki jih ti sprejmejo v okviru svojih odgovornosti za zagotovitev varnosti in zaščito zdravja delavcev, vključno s preprečevanjem poklicnih tveganj, zagotavljanjem obveščanja in usposabljanja ter zagotavljanjem potrebne organizacije in sredstev. Poleg tega tudi iz določb nacionalne zakonodaje (155. člen ZDR-1, 97.f člen ZObr) ne izhaja, da pripadnikom Slovenske vojske na mednarodnih misijah ne pripada dnevni počitek v nepretrganem trajanju najmanj 11 ur, oziroma da je ta lahko omejen v izjemnih primerih in pod posebnimi pogoji. Sodba Sodišča EU št. C-742/19 z dne 15. 6. 2021 pa se ne nanaša na vprašanje zagotovitve dnevnega počitka, zato je sodišče prve stopnje s svojo odločitvijo ni negiralo.

12. Pritožbene navedbe o zmotnem stališču sodišča prve stopnje, da toženka ni navajala, da bi tožniku v referenčnem obdobju zagotovila izravnavo časa dnevnega počitka, so neutemeljene. Navedbe, ki jih je glede tega podala toženka, kar izpostavlja v pritožbi, so povsem splošne in pavšalne, gre za golo povzemanje zakonske določbe. Toženka je namreč zapisala zgolj, da je delovni čas na MOM neenakomerno razporejen in o njem odloča poveljnik, pri čemer pa se minimalni dnevni in tedenski počitek zagotavlja kot povprečje v določenem časovnem obdobju, ki ne sme biti daljše od šest mesecev. Toženka torej v svojih vlogah ni navedla, kakšno naj bi to časovno obdobje bilo, niti, da je dejansko izravnavo tudi zagotovila. Sodišče zato dejstev glede tega ni bilo dolžno ugotavljati in je relevantno dejansko stanje celovito ugotovilo, morebitne izpovedi prič pa manjkajočih trditev ne morejo nadomestiti. Natančnejše pritožbene navedbe s tem v zvezi tako predstavljajo nedopustne pritožbene novote.

13. V dveh istovrstnih sporih, v katerih sta pripadnika, ki sta bila napotena na misijo v tujino, tudi uveljavljala odškodnino za premoženjsko škodo (zaradi kršitve pogodbe) zaradi nezagotovljenega dnevnega počitka in posledično več opravljenih ur dela, je Vrhovno sodišče RS obrazložilo (VIII Ips 8/2021, VIII Ips 45/2021), da za odločitev ni bistvena sama pravica do dnevnega počitka, ampak gre za kršitev obveznosti plačila za dejansko opravljeno delo. Glede na to pa je utemeljen pritožbeni očitke, da je sodišče prve stopnje v tem sporu pri odločitvi o odškodnini, ki jo je za 67 nezagotovljenih dnevnih počitkov tožniku prisodilo v višini vsakokratnih 11 ur, zmotno izhajalo iz koncepta dnevnega počitka kot vsebinsko enovite pravice. Tožnik je upravičen do odškodnine le za tolikšno število ur, ki ustreza uram več opravljenega dela, tj. uram dela, opravljenega v času, ko bi sicer moral koristiti dnevni počitek. Ob upoštevanju tega materialnopravnega izhodišča je pritožbeno sodišče (iz podatkov toženke) izračunalo odškodnino za premoženjsko škodo po dejansko opravljenih urah dela in je tožniku prisojeno odškodnino 7.111,20 EUR znižalo na 6.045,43 EUR. Pri izračunu odškodnine je izhajalo iz prvostopenjskih podatkov o trajanju dnevnega počitka, ki ga je imel tožnik med dvema zaporednima dnevoma, iz česar je razvidno, koliko ur dela več je opravil (na račun tega, da ni koristil vsakokrat nepretrganih 11 ur dnevnega počitka). Nadalje je upoštevalo, da se v skladu z drugim odstavkom 98.c člena ZObr pripadniku, ki v miru opravlja vojaško službo oziroma službo izven države pri izvrševanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah oziroma mednarodnimi pogodbami, plača obračuna po osnovah in dodatkih, kot če bi delal v povprečju 174 ur mesečno.¹ Če je pripadnik Slovenske vojske upravičen do plačila za opravljeno delo v pavšalnem znesku, kadar mu je dnevni počitek zagotovljen, je v nasprotnem primeru (ko je dejansko opravil več dela, kot je bilo predvideno, prav v času, ko bi moral med dvema zaporednima dnevoma počivati) prikrajšan in ima pravico do odškodnine za premoženjsko škodo za več opravljenih ure dela na račun nezagotovljenega počitka.²

14. Zato je po presoji pritožbenega sodišča pravilen način izračuna odškodnine za premoženjsko škodo po dejansko opravljenih urah z upoštevanjem 100 % vrednosti urne postavke. Urna postavka za odmero odškodnine zaradi več opravljenega dela na račun zagotovitve dnevnega počitka ne more biti vrednotena nižje od urne postavke za redno delo na misiji. To pomeni, da se urno postavko izračuna tako, da se tožnikovo plačo (4.877,78 EUR) deli s številom ur (174), in torej ta znaša 28,03 EUR. Pritožbeno sodišče je bilo dolžno upoštevati tudi to, da je tožnik zahtevani znesek odškodnine v zvezi z zatrjevanim več opravljenim delom tekom vsakokratnega dnevnega počitka zamejil na 102,79 EUR, zato mu v okviru posameznega 11-urnega obdobja (v obdobju 24 ur) ni mogoče prisoditi višjega zneska. Tožniku tako pripada odškodnina:

- za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 16. in 17. 10., 17. in 18. 10. ter 18. in 19. 10. 2015 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 3 x 28,03 EUR x 3);

- za tri ure več opravljenega dela med 25. in 26. 10. 2015 v višini 84,09 EUR; za pet ur več opravljenega dela med 26. in 27. 10. 2015 v višini 102,79 EUR; za šest ur več opravljenega dela med 27. in 28. 10. 2015 v

višini 102,79 EUR; za tri ure več opravljenega dela med 28. in 29. 10. 2015 v višini 84,09 EUR; za pet ur več opravljenega dela med 29. in 30. 10. 2015 v višini 102,79 EUR;

- za tri ure več opravljenega dela med 4. in 5. 11. 2015 v višini 84,09 EUR; za pet ur več opravljenega dela med 5. in 6. 11. 2015 v višini 102,79 EUR; za pet ur več opravljenega dela med 6. in 7. 11. 2015 v višini 102,79 EUR; za tri ure več opravljenega dela med 7. in 8. 11. 2015 v višini 84,09 EUR; za pet ur več opravljenega dela med 8. in 9. 11. 2015 v višini 102,79 EUR;

- za 11 ur več opravljenega dela med 13. in 14. 11. 2015 v višini 102,79 EUR; za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 14. in 15. 11., 15. in 16. 11., 16. in 17. 11., 17. in 18. 11., 18. in 19. 11. ter 19. in 20. 11. 2015 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 6 x 84,09 EUR);

- za 11 ur več opravljenega dela med 22. in 23. 11. 2015 v višini 102,79 EUR;

- za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 4. in 5. 12, 5. in 6. 12., 6. in 7. 12., 7. in 8. 12., 8. in 9. 12. ter 9. in 10. 12. 2015 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 6 x 84,09) in za 11 ur več opravljenega dela med 10. in 11. 12. 2015 v višini 102,79 EUR;

- za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 13. in 14. 12., 14. in 15. 12., 15. in 16. 12., 16. in 17. 12., 17. in 18. 12., 18. in 19. 12. ter 19. in 20. 12. 2015 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 7 x 84,09 EUR);

- za vsakokratnih 11 ur več opravljenega dela med 29. in 30. 12. 2015, 1. in 2. 1. 2016, 4. in 5. 1. 2016, 7. in 8. 1. 2016 vsakokratnih 102,79 EUR (4 x 102,79 EUR);

- za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 9. in 10. 1., 10. in 11. 1. ter 11. in 12.1. 2016 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 3 x 84,09 EUR);

- za vsakokratnih 11 ur več opravljenega dela med 19. in 20. 1. 2016 ter 28. in 29. 1. 2016 vsakokratnih 102,79 EUR (2 x 102,79 EUR) in za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 21. in 22. 1., 22. in 23. 1., 23. in 24. 1., 24. in 25. 1., 25. in 26. 1., 26. in 27. 1., 30. in 31. 1., ter 31. 1. in 1. 2. 2016 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 8 x 84,09 EUR);

- za 11 ur več opravljenega dela med 10. in 11. 2. 2016 v višini 102,79 EUR in za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 12. in 13. 2., 13. in 14. 2. ter 14. in 15. 2. 2016 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 3 x 84,09 EUR);

- za 11 ur več opravljenega dela med 19. in 20. 2. 2016 v višini 102,79 EUR in za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 20. in 21. 2., 21. in 22. 2. ter 22. in 23. 2. 2016 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 3 x 84,09 EUR);

- za vsakokratnih 11 ur več opravljenega dela med 26. in 27. 2., 29. 2. in 1. 3., 3. in 4. 3. ter 6. in 7. 3. 2016 vsakokratnih 102,79 EUR (4 x 102,79 EUR);

- za 11 ur več opravljenega dela med 9. in 10. 3. 2016 v višini 102,79 EUR in za vsakokratne tri ure več opravljenega dela med 10. in 11. 3. ter 11. in 12. 3. 2016 vsakokratnih 84,09 EUR (tj. 2 x 84,09 EUR),

kar znaša skupaj 6.045,43 EUR.

15. Glede na obrazloženo je pritožbeno sodišče na podlagi 5. alineje 358. člena ZPP pritožbi delno ugodilo in izpodbijano sodbo v I. točki izreka delno spremenilo tako, da je tožniku prisojeno odškodnino znižalo na znesek 6.269,70 EUR z obrestmi od 22. 1. 2018 do plačila, tožbeni zahtevek za plačilo 841,50 EUR z obrestmi od 22. 1. 2018 pa je zavrnilo.

16. V preostalem delu je pritožbeno sodišče na podlagi 353. člena ZPP pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo nespremenjeni izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

17. Ob upoštevanju vrednosti ugodilnega dela prvostopenjske sodbe, ki jo je pritožba izpodbijala, znaša pritožbeni uspeh toženke 12 %, zato ji je tožnik dolžan povrniti tolikšen delež pritožbenih stroškov (drugi odstavek 154. člena in drugi odstavek 165. člena ZPP). Pripada ji 375 točk za sestavo pritožbe (tar. št. 15/4) in 2 % materialnih stroškov oziroma 7,5 točke, kar ob upoštevanju vrednosti odvetniške točke v višini 0,60 EUR znaša 229,50 EUR. Tako ji je glede na pritožbeni uspeh tožnik dolžan povrniti 27,54 EUR stroškov pritožbenega postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

-----
¹ Prim. Pdp 835/2017 idr.

² Smiselno prim. sodbi Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 21/2018, VIII Ips 107/2018 idr.

Datum zadnje spremembe: 23.03.2023